

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4084/2019
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Видановић, адвокат из ..., против тужене Угоститељске радње „...“, п.р., власника ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Свиленков, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1569/2019 од 13.09.2019. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1569/2019 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду П1 71/17 од 19.04.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење о отказу уговора о раду без броја од 31.01.2015. године и тужени је обавезан да тужиљу врати на послове радника у ... и признају сва права по основу рада, као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 268.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1569/2019 од 13.09.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Димитровграду П1 71/17 од 19.04.2019. године, у делу изреке којим је усвојен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и да јој се признају сва права из радног односа од дана престанка радног односа до 30.06.2016. године, као и одлука о трошковима поступка. Другим ставом изреке, преиначена је наведена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужена да је врати на послове радника у ... и призна јој сва права по основу рада почев од 01.07.2016. године, па удубуће, као неоснован. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, Указивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, јер се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене на основу уговора о раду број 1/2014 на одређено време, на период од 16.09.2014. године до 30.06.2016. године, на пословима радника у Тужили је радни однос престао на основу решења тужене од 31.01.2015. године, зато што је неоправдано одсуствовала са рада у периоду од 28.12.2014. године до 22.01.2015. године и због злоупотребе својих овлашћења, јер је присвојила робу и новчана средства у укупном износу од 37.800,00 динара, уз напомену да јој радни однос престаје дана 28.12.2014. године. Тужила се на писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 22.01.2015. године изјаснила одговором од 27.01.2015. године, наводећи да је дана 04.01.2015. године, када је дошла на посао добила усмени налог да треба да искористи годишњи одмор у трајању од 15 дана и да ће у том року добити решење о отказу уговора о раду, негирала је да је присвојила робу и новчана средства у наведеном износу, и навела је да је са радом завршила у 18,00 часова, након чега су са радом наставили власници угоститељског објекта. Осим тога, тужила је навела да је записник од 27.12.2014. године састављен без њеног присуства и присуства осталих запослених, као и да је радила и 28.12.2015. године, када није обавештена о било каквим неправилностима. Тужили је дана 16.01.2015. године понуђен споразумни раскид уговора о раду који је она одбила да потпише, а исти није потписан ни од стране туженог. Из записника тужене од 27.12.2014. године, потписаног од стране власнице угоститељског објекта ББ, њеног супруга ВВ и њиховог сина ГГ, произилази да је контролним пописом утврђен мањак робе у укупној вредности од 38.900,00 динара. Контролном попису нису присуствовали ... АА, овде тужила и ДД, нити било ко од осталих запослених.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужили.

Чланом 179. став 2. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да се у радњама тужиле нису стекла обележја повреде радне обавезе, због чега није основан отказни разлог из члана 179. став 2. тач. 2. Закона о раду. Наиме, да би био законит отказ уговора о раду због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. Код утврђеног да контролном попису од 27.12.2014. године, којим је утврђен мањак робе у укупној вредности од 38.900,00 динара, при чему није

конкретизовано која роба и у којој количини је одузета, нити о ком износу новца се ради, сачињеног без присуства рачунополагача, тужиле и ДД, нити било ко од осталих запослених, а да тужена није спровела интерни поступак ради утврђивања одговорности тужиле за настали мањак, то је правилан закључак нижестепених судова да је решење о отказу уговора о раду тужилји незаконито јер је изостало утврђење кривице тужиле за повреду радне обавезе која јој се ставља на терет.

Осим тога, не стоји ни отказни разлог због неоправданог одсуства тужиле са рада, имајући у виду да је тужилја у свему поступала у складу са усменим налозима послодавца у погледу обима посла, па тако и у вези коришћења годишњег одмора у спорном периоду, а тужени није донео решење о коришћењу годишњег одмора тужилји у смислу одредби члана 75. Закона о раду.

Ово из разлога што је у поступку по тужби ради поништаја одлуке о отказу уговора о раду, терет доказивања постојања отказног разлога на туженом послодавцу, па у ситуацији када ти докази изостану, решење о отказу уговора о раду тужиле је незаконито. То даље значи да у конкретном случају тужени није доказао да је тужилја и неоправдано изостала са рада у спорном периоду, а захтев тужиле је основан у делу за поништај решења о отказу уговора о раду.

Ревизијски наводи тужене су неосновани, јер се истима указује на исказе саслушаних сведока, чиме се заправо указује на погрешну оцену доказа, те тиме и на погрешно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић